

מת (באר שבע) 13274-09-25 - מדינת ישראל - פמ"ד נ' יוסף חדד (עציר) ע"י

מ"ת (באר-שבע) 13274-09-25 - מדינת ישראל - פמ"ד נ' יוסף חדד ע"י ואח' מחוזי באר-שבע
מ"ת (באר-שבע) 13274-09-25
מדינת ישראל - פמ"ד (פלילי)

נגד

1. יוסף חדד (עציר) ע"י
- ב"כ עו"ד אורי בן נתן
2. נתן חיא חדד (עציר) ע"י
- ב"כ עו"ד ששון בר-עוז ודניאל שלם
3. אסף יוסף בלקר
4. ליעד מאיר שיטריט
5. שרון פינטו (עציר) ע"י
- ב"כ עו"ד תמיר סגנס
- בית המשפט המחוזי בבאר-שבע
[02.12.2025]
- כבוד השופט נסר אבו טהה
- החלטה

1. זוהי בקשה למעצרים של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם, על רקע כתב אישום המייחס להם לכאורה עבירה של חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין - עבירה מיום 14.08.2025.
2. עובדות כתב האישום:
  - א. המשיב 1 הוא אחיו של המשיב 2, וביום 28.07.2025 שכר המשיב 1 רכב מסוג סקודה אוקטביה מ.ר. 58942902 מחברת באדג'ט (להלן: "הרכב") לשימושו ואף במועדים הרלוונטיים לכתב האישום נהג המשיב ברכב.
  - ב. ביום 14.08.2025, בשעות הלילה, התקיים אירוע באולם האירועים "אמיליה" (להלן: "אולם האירועים") באילת, ובו נכחו המשיבים ואורן רוימי (להלן: "נפגע העבירה") וכן אחרים שחלקם זהותם ידועה למאשימה.
  - ג. ביום 15.08.2025, בשעה 00:35 או בסמוך לכך, באולם האירועים, התלהט ויכוח והחלו דחיפות ידיים בין נפגע העבירה והמשיב 2 ואחרים שנכחו במקום, שזהות חלקם ידועה למאשימה.

ד. לאחר מכן, יצאו המשיבים 2-5 מאולם האירועים יחד עם נפגע העבירה ואחרים, שזהות חלקם ידועה למאשימה, ואף שם המשיכו דחיפות ידיים. בעקבות זאת, הוזעקה משטרה למקום.

ה. בהמשך לאמור, בשעה 00:59, הסיע המשיב 1 ברכב את המשיב 2 למלון "דן" באילת, שם ירדו השניים מהרכב ונכנסו למלון, שם שהו המשיבים 3-5.

ו. המשיבים, סמוך למועד זה, קשרו קשר לבצע פשע והוא להביא את נפגע העבירה לרכב ולנסוע עמו למקום בלתי ידוע, לפגוע בנפגע העבירה ולגרום לו חבלה חמורה, נכות או מום.

ז. בהמשך לאמור, בשעה 01:19, המשיבים יצאו מהמלון וכולם יחד נכנסו לרכב, כשהמשיב 1 נוהג ברכב והמשיב 5 יושב לידו, ונסעו מהמלון ישירות לעבר מועדון "הסלינה" שברחוב כרמל באילת (להלן: "המועדון"), כשבאותה העת בילה במועדון נפגע העבירה.

ח. בהגיעם לחנייה מול המועדון, המשיבים 2-4 ירדו מהרכב ונכנסו למועדון, עברו את הכניסה החיצונית, וסמוך לכניסה הפנימית למועדון, פגשו בנפגע העבירה וחברו שיצאו לקראתם והתלוו אליהם לחניית הרכב מול המועדון.

ט. זמן קצר לאחר מכן, עלה נפגע העבירה לרכב עם המשיבים וכולם יחד נסעו לכביש עוקף אילת - רחוב דרך הרים. סמוך לשעה 01:52 המשיכו בנסיעה מרחוב דרך הרים, לדרך עפר המובילה למקום אירוח "החוזה של בני", שם עצרו את הרכב סמוך למתקני אגירת מים.

י. במקום ובמועד הנ"ל, המשיבים, בצוותא חדא, באופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, דקרו את נפגע העבירה באמצעות חפץ חד, על מנת לגרום לו חבלה חמורה, נכות או מום, וגרמו לו לחבלה חמורה בדמות חתך עמוק במותן מאחור, בצד ימין באורך של כ-20 ס"מ, שחדר את העור, השומן והשרירים, פגע בכלי דם וגרם לדימום מסיבי.

יא. סמוך לאחר מכן, הסיעו המשיבים את נפגע העבירה כשהוא מדמם דימום מסיבי חזרה לתוככי העיר אילת, כשהמשיב 1 נוהג בכל העת ברכב, נפגע העבירה יושב לצידו ומשיבים 2-5 מאחור.

יב. כשהגיעו המשיבים ברכב סמוך לפני כיכר כביש 90- חטיבת הנגב, ובעוד הנפגע ממשיך לדמם, עצר המשיב 1 את הרכב, והמשיבים 2-5 ירדו מהרכב ונמלטו מהמקום.

יג. המשיב 1 המשיך והסיע את נפגע העבירה לבית החולים "יוספטל" באילת, עצר את הרכב בכניסה למיון, שוחח עם נפגע העבירה, ולאחר שנפגע העבירה לא יצא בעצמו מהרכב, ביקש המשיב 1 את עזרת עובדי בית החולים, וביחד עמם, הוציא את נפגע העבירה למיטת בית חולים, שם הוכנס לטיפול בחדר הטראומה.

יד. בהמשך לאמור, חברו אל המשיב 1, שניים שזהותם ידועה למאשימה, ולאחר מכן השלושה עלו לרכב בו נהג המשיב 1 וניסו לעזוב את בית החולים, אך המאבטחים מנעו זאת מהם, והם נעצרו במקום על ידי כוחות המשטרה שהוזעקו.

טו. בשל מעשיהם של המשיבים, הגיע נפגע העבירה לבית החולים, לאחר אובדן רב משמעותי ועם לחץ דם מאוד נמוך, הוכנס לחדר טראומה, עבר טיפול רפואי מציל חיים, כשלל מתן מנות דם. לאחר מכן, נפגע העבירה הורדם והונשם, הוכנס לחדר ניתוח, שם עבר אקספלורציה ניתוחית על מנת להפסיק את הדימום וכן הועבר במסוק לבית החולים "סורוקה", כשהוא מורדם, מונשם ומחובר למנות דם. במהלך הטיסה היה לא יציב ומצבו התדרדר. בבית החולים "סורוקה", טופל נפגע העבירה בטיפול נמרץ בשל הפגיעה, ואף טופל בגין חזה אוויר. נפגע העבירה אושפז בבית-החולים "סורוקה" עד ליום 18.08.2025 ושוחרר להמשך טיפול בביתו.

3. לגישת המבקשת, קיימות ראיות לכאורה לחובת המשיבים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום. נטען, כי ביום 15.08.2025 בשעה 01:48, בחניה ליד מועדון "הסלינה" באילת, עלה נפגע העבירה לרכב נשוא כתב האישום יחד עם המשיבים, כשהוא בריא ושלם ועומד על רגליו, וכעבור 25 דקות הורד ממנו בבית החולים "יוסטפל" על ידי המשיב 1 שנהג ברכב, בסיוע צוותים רפואיים, כשהוא דקור במתנו הימני מהצד האחורי, מדמם דימום מסיבי, והחלו לבצע בו פעולות להצלת חייו, שכללו הטסתו במסוק לבית החולים "סורוקה" (ראה דוחות פעולה של השוטרים).

בנוסף, הפנה ב"כ המבקשת לתיעוד מסלול נסיעת הרכב נשוא כתב האישום, באמצעות מערכת "פרוינטר", לרבות יציאה מהעיר אילת לכביש עוקף רחוב דרך הרים, לאזור שומם ושהייה שם ליד מתקן אגירת מים במשך כעשר דקות. בנוסף, תיעוד מצלמות האבטחה הממוקמות במסלול נסיעת הרכב, למעט בכביש עוקף אילת. בנוסף, דוחות צפייה בהם זיהו המשיבים כפי שמתועדים במצלמות האבטחה.

עוד הפנה ב"כ המבקשת לתיעוד מצלמות והודעות עדים על כך שהמשיבים 2-5 ירדו מהרכב כשתי דקות לערך, טרם הביא המשיב 1 את נפגע העבירה לבית החולים "יוסטפל", כאמור, כשהוא מדמם באופן מסיבי, ותיעוד הרכב בנסיעה רציפה לבית החולים.

עוד הפנה ב"כ המבקשת להודעות עדי ראיה המזהים את המשיבים בחלק מהמקומות הרלוונטיים לכתב האישום, אלו משתלבים בזיהוי השוטרים והמצלמות הברורות.

אשר לגרסת נפגע העבירה - מסר, כי הוא החליק, לאחר מכן שתק בחקירתו.

אשר לגרסאות המשיבים - נטען, כאשר הוצגו למשיבים הראיות, והוצעו להם טענות הגנה אפשריות, כולם בתגובה לכך, שמרו על זכות השתיקה. המשיב 1 שתק בחקירתו, ואולם, בתשאול בבית החולים, מסר תחילה גרסה לפיה הוא מצא את נפגע העבירה יושב פצוע באזור סוויטות "פלמורה" באילת והביא אותו לבית החולים.

בהקשר זה נטען, כי גרסתו של המשיב 1 נסתרה על ידי תוצרי המצלמות, וכן תוצרי מכשיר ה"פרוינטר" שהותקן ברכב בו נהג המשיב 1, וכן בהצבעה שערך עמו קצין החקירות - הצביע המשיב 1 על מקום וציין "באזור הזה לא זוכר בדיוק". הזירה נסרקה ולא נצפו סימני דם.

באשר למשיב 2 - נטען, כי המשיב 2 שמר על זכות השתיקה בחקירותיו, ואולם, בסוף החקירה האחרונה, טען כי הוא לא קשור וכי הוא יגיד את הדברים בפני בית המשפט.

באשר למשיבים 3, 4, 5 - שתקו בחקירתם באופן גורף.

באשר לעילת המעצר - נטען, כי לחובת המשיבים קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחסד"פ, שכן מעשיהם של המשיבים בוצעו לכאורה תוך התארגנות עבריינית מתוכננת היטב, בה הם פיתו את נפגע העבירה לעלות לרכבם, ומשם הובילו אותו למקום נידח בכוונה לגרום לו נכות או מום. עוד נטען, כי המשיבים ביצעו את המעשה לכאורה בצוותא חדא ודקרו את נפגע העבירה באכזריות וגרמו לו לחבלה חמורה ולסכנת חיים של ממש.

עוד נטען, כי לחובת המשיבים קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק, שכן המשיבים ביצעו לכאורה את המעשה תוך שימוש בנשק קר, חפץ חד.

עוד נטען, כי לחובת המשיבים קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק, שכן קיים יסוד סביר לחשוש, כי אם ישחררו ינסו לשבש הליכי משפט ולהתחמק מהדין, וזאת נלמד מהתנהגותם של המשיבים 2-5, שנמלטו מהרכב לפני הגעת הרכב לבית החולים עם המשיב 1. בנוסף, התנהגותו של המשיב 1, שניסה להימלט עם רכבו לאחר הבאת נפגע העבירה לבית החולים.

עוד נטען, כי לחובת המשיב 2 עבר פלילי עשיר בגין עבירות של אלימות, החזקת נשק שלא כדין, סחיטה באיומים. כמו כן, תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי.

אשר למשיב 3 - נטען, כי לחובתו עבר פלילי בגין עבירות סמים.

אשר למשיב 5 - נטען, כי לחובתו עבר פלילי מכביד, בגין עבירות אלימות, שיבוש מהלכי משפט, בגינם ריצה מאסר וכן תלוי ועומד לחובתו מאסר על תנאי שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.

4. ב"כ המשיב 1, טען, כי מדובר בתשתית ראייתית נסיבתית, המבוססת בעיקר על צירי זמן מסוימים ותוצרי מצלמות אבטחה. יחד עם זאת, לא נצפה אירוע האלימות המתואר בכתב האישום. מה גם, הקורבן מוסר שהחליק ולא שיתף פעולה עם גורמי החקירה.

עוד נטען, כי המבקשת לא יודעת להצביע מי דקר את הקורבן, אם בכלל, וגם לא יודעת היכן התרחש אירוע הדקירה במדויק.

עוד נטען, כי דווקא המשיב 1 הוא אשר הסיע את הקורבן לקבלת טיפול בבית החולים והציל את חייו.

עוד נטען, למשיב 1 אין עבר פלילי, והוא מנהל אורח חיים נורמטיבי. בהינתן שמדובר בראיות נסיבתיות לא ברף הגבוה, עתר ב"כ המשיב 1 להורות על שחרורו לחלופת מעצר בדמות מעצר בית מלא ולחילופין, למעצר בפיקוח אלקטרוני בכתובת מגוריו.

5. ב"כ המשיב 2, אף הוא טען שמדובר בתשתית ראייתית נסיבתית והתרחיש המתואר בכתב האישום, הוא אחד מיני רבים אפשריים. ישנם חללים רציניים בראיות הנסיבתיות. אין עד או ראיה ישירה המוכיחה לכאורה את מעורבותו של המשיב במתואר בכתב האישום.

עוד לגישת הסנגור, אין שום ראיה שהמשיב והאחרים נכנסים לרכב הסקודה יחד עם הקורבן. כמו כן, אין שום ראיה שהמשיב 2 ירד מרכב הסקודה בכיכר יחד עם האחרים (ראה סעיף 9 ו-12 לעובדות כתב האישום).

אשר למתואר בסעיף 3 לכתב האישום (שכביכול היו דחיפות ידיים בין נפגע העבירה למשיב 2 ואחרים שנכחו במקום) - נטען, דווקא המשיב בהקשר זה, הפריד בין הניצים ולא היה מעורב בדחיפות.

אשר לתיאור, כי המשיבים הובילו את קורבן העבירה ברכב הסקודה ששייך למשיב 1 - נטען, כי המאשימה נסמכת על עדות עדת ראיה, מאבטחת במועדון "הסלינה".

עוד נטען כי דווקא המשיב 2 נצפה במצלמות מחובק עם קורבן העבירה בלי שום מגע פיזי או קטטה כלשהי.

עוד נטען, כי בתיעוד המצלמות לא נצפה נפגע העבירה עולה לרכב הסקודה, כי מדובר במקום מרוחק מעין המצלמה ויש קושי להבחין בכניסה לרכב הסקודה.

עוד נטען, אמנם המאבטחת זיהתה את המשיב 2 ואף מסרה שהמשיב 2 נכנס לרכב הסקודה יחד עם אדם אחר שהיא מכירה. אולם, כשרואים במצלמות איפה המאבטחת עומדת, ואיפה עומדים האחרים ומה היא עושה באותו רגע, היא הייתה עסוקה עם אנשים אחרים (תיארה שהיא זרקה בקבוק שתייה לפח הזבל, ראתה אותו נכנס). בהקשר זה נטען, כי המאבטחת הייתה מסתכלת לכיוון אחר בכלל וכך זה נראה במצלמה ועל כן, לא ניתן לבסס ממצאים על הודעתה שהמשיב 2 לכאורה עלה יחד עם האחרים ברכב הסקודה.

לחילופין, לגישת הסנגור, גם בהנחה שהמשיב 2 עלה לרכב הסקודה, נטען, כי קיים נתק שכן המאשימה לא יכולה לומר ברמה של וודאות, אפילו ברמה הלכאורית, איפה התרחש אירוע הדקירה, וביתר שאת, משהמתלונן לא משתף פעולה עם גורמי החקירה ומוסר כי החליק.

לאור האמור לעיל, לשיטת הסנגור, ומשמדובר בראיות נסיבתיות חלשות וכשעולות אופציות כאלה ואחרות, הדבר מצדיק לבכר חלופת מעצר על פני מעצר.

6. ב"כ המשיבים 3-5 - נטען, כי התשתית הראייתית בנויה, רובה ככולה, מסרטוני מצלמות אבטחה אשר מתעדות את מסלול נסיעתו של רכב הסקודה, ומכאן את תנועות המשיבים.

לשיטת ב"כ המשיבים, גם בהנחה שהסרטונים שערכה היחידה החוקרת, אכן תואמים את זמני המקור, ומציגים מהימנה את מסלול נסיעת הרכב, גם אז, לא ברור על סמך מה מתבסס כתב האישום, הכולל פירוט של סכסוך, קשירת קשר, דקירה מתוכננת לכאורה, שביצעו חמישה נאשמים לפחות.

עוד הפנה ב"כ המשיבים לסרטון המתכלל אותו הכינה היחידה החוקרת את האירועים המתוארים כדלקמן:

- באולם האירועים "אמיליה" תועדו במצלמות האבטחה מעין דחיפות של מספר מעורבים עם משיב 2 וקורבן העבירה.
- בשלב מאוחר יותר, ובמנותק מהאירוע, תועדו המשיבים עולים ביחד לרכב הסקודה (מלון "דן"), ומשם נוסעת הסקודה למועדון "הסלינה".
- במועדון "הסלינה" נצפים משיבים 2, 3 ו-4 כאשר הם פוגשים בקורבן העבירה - לשיטת הסנגור, הפגישה לבבית וחברית.
- ממועדון "הסלינה" המשיבים עולים לרכב הסקודה, כאשר מסלול הנסיעה בחלקו מתועד על ידי מצלמות האבטחה.
- בנקודה מסוימת, יורדים מהרכב משיבים 2-5 ודקות ספורות לאחר מכן, מגיעים משיב 1 וקורבן העבירה לבית החולים "יוספטל" באילת.
- על רקע המתואר לעיל, טוען הסנגור, כי אין בתיק החקירה ראיה שביכולתה להסביר שהסכסוך הנטען במועדון "אמיליה" הסלים לכדי קשירת קשר לפצוע את המתלונן, לא כל שכן, קשירת קשר במועד מסוים ובמקום מסוים או בכלל מעורבות ומודעות של המשיבים.
- עוד לגישת ב"כ המשיבים, כתב האישום מגלם לא יותר מתזה חקירתית, שמצאה עצמה מנוסחת לכדי כתב אישום בלא ראיות לתמוך בכך.

אשר לנוכחות המשיבים ברכב הסקודה - נטען, כי התשתית הראייתית מתבססת על העובדה שהמשיבים נכחו ברכב שהסיע את קורבן העבירה לבית החולים. לאור שתיקתם בחקירה, הסיקה המבקשת את מעורבותם כפי שמתואר בכתב האישום. בהקשר זה, תוהה הסנגור כיצד הנוכחות של המשיבים מסייעת לביצוע העבירה. כיצד הוכח בראיות לכאורה שזו הייתה משותפת בצוואתא. אין סימן חבלה אחד למעט החתך על קורבן העבירה ואין בדל ראיה למעורבות רבת משתתפים. כיצד "יודעת" המאשימה שלא היה מעורב גורם זר אחר בתקיפת קורבן העבירה. אשר לקשירת הקשר, כנטען בסעיפים 6-7 לעובדות כתב האישום - נטען שאין כל ראיה לכך. עוד נטען, כי גם אם נניח בראיות לכאורה, כי המשיבים 3-5 אכן נכחו ברכב בשעת האירוע, ובמקביל לנוכחותו של קורבן העבירה, כיצד מכל התרחישים האפשריים, מבקשת המאשימה לייחס למשיבים את התרחיש הפלילי החמור ביותר? עוד בהקשר זה, לשיטת הסנגור, קיימת תהיה, שכן למעט תיעוד של יציאת המשיבים ממלון "דן" ועלייתם לרכב הסקודה, לא ברור על מה ולמה מבוססת ההנחה (ניחוש), כי במלון נקשר הקשר. אין תיעוד, הקלטה או כל דבר אחר, המתעד את חמשת המשיבים זוממים מזימה כלשהי ובוודאי לא מזימה מפורטת של פגיעה באחר, במקום מבודד באמצעות חפץ חד. משכך, לשיטת הסנגור, בהעדר קשירת קשר מבוססת, אין שום דרך לקבוע שכל חמשת המשיבים דקרו את קורבן העבירה בחפץ חד. באשר לביצוע בצוואתא - לשיטת הסנגור, גם בהנחה שתרומתם הפיזית קטנה, כתרומתם בעצם נוכחותם, מכאן שצריך אף יסוד נפשי גבוה יותר - אילו ראיות מצביעות על כך, התשובה היא - אין. עוד בהקשר זה נטען, כי על המאשימה החובה להוכיח שנוכחותו של נאשם נועדה לסייע למבצע העבירה באחת מדרכי הסיוע האמורות, כאשר הנוכחות, על פניה, היא לכאורה סתמית ומקרית, לא תצא המאשימה בדרך כלל ידי חובתה, אלא בראיות המורות על שיתוף פעולה ממשי או על שיתוף מטרה. עוד בהקשר זה לשיטת הסנגור, אין בצוואתא הראיות הנסיבתיות, כדי להוכיח כלום. לא מטרה משותפת, לא תכנון, לא שיתוף פעולה או בכלל, נוכחות בעת האירוע. אף זאת גם מקום ביצוע העבירה כפי שמופיע בכתב האישום, הוא ניחוש קביעתי בלבד, שכן אין ראיה שהעבירה התרחשה במקום שציין כתב האישום. אשר לאירוע הדחיפות (סכסוך שקדם להובלת קורבן העבירה לרכב הסקודה) - נטען, כי אין עד שמספר על מריבה משמעותית, על איומים, על משהו שיעיד שדחיפות מתפתחות לדקירה. לשיטת הסנגור, זה ניחוש של היחידה החוקרת, שכן לקחו אירוע מנותק, זמן, מקום והקשר והחליטו בעקבותיו שנקשר קשר ובוצעה עבירה לכאורה. עוד לשיטת הסנגור, היציאה ממועדון "הסלינה" של המשיבים 2, 4 ו-5, המתועדת גם היא במצלמות אבטחה, היא זו שמעידה יותר מכל שאין "דם רע" בין המופיעים בו, שכן המשיבים יוצאים מחובקים, עם שתייה ביד ומדברים בטלפון לתומם.

אשר לפציעת קורבן העבירה - נטען, כי אין בראיות שהניחה המאשימה, שום אינדיקציה ל"עובדה", כי קורבן העבירה נדקר בכלל, או שמא הפציעה נגרמה מאירוע אחר, ומה הוא החפץ החד, הרי סכין אין. ובבחינת קל וחומר, כיצד נדקר קורבן העבירה על ידי חמישה אנשים דקירה אחת. עוד בהקשר זה, בל נשכח, כי קורבן העבירה מוסר בעדותו שנפל.

אשר לשתיקתם המשיבים בחקירה - לשיטת הסנגור, אמנם השתיקה מחזקת את ראיות המאשימה, אבל היא לא מחזקת את "ניחוש" המאשימה. שכן, לשיטת הסנגור, למאשימה ראיות המוכיחות לכאורה, כי המשיבים וקורבן העבירה עלו לרכב הסקודה, נסעו כ-25 דקות, וכי ארבעה ירדו מרכב הסקודה וזמן קצר לאחר מכן, הגיעו שניים, שאחד מהם פצוע, לבית החולים והאחר הוא הנהג (משיב 1). עוד בהקשר זה, לשיטת הסנגור, שתיקת המשיבים מחזקת את התיאור הזה, הא ותו לא. עוד לשיטת הסנגור, השתיקה לא מחזקת את הסיפור הראייתי המורכב של קשירת קשר, חפץ חד, דקירה, מיקומים, הוא סיפור. העובדה שאדם שתק לא נותנת למאשימה את האפשרות לומר "הוא שתק אז הסיפור שבדיתי הוא נכון".

לבסוף, עתר ב"כ המשיבים לקבוע, כי אין בנמצא ראיות לכאורה להוכחת האישום. עוד לשיטת הסנגור, התרחיש המתואר בכתב האישום הוא אחד מיני רבים אפשריים ולא ניתן לטעון אפילו, כי הוא הסביר ביותר, ובוודאי שלא היחיד האפשרי, ומשכך, יש להורות על שחרור המשיבים בתנאים שיבטיחו התייצבותם למשפט.

דיון והכרעה

7. הלכה פסוקה היא, כי תשתית ראייתית לכאורית, אף שהיא מורכבת ממסכת של ראיות נסיבתיות, עשויה להוות תשתית מספקת לצורך מעצר עד תום ההליכים מקום שיש בה כדי לבסס סיכוי סביר להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, ובלבד שהראיות לכאורה, ככל שהן נסיבתיות, תהיינה על פניהן בעלות עוצמה שיש בה להוביל למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכויי ההרשעה. (ראה בש"פ 5046/05)
יפים לענייננו גם דברי בית המשפט העליון בע"פ 351/80, כי:

"כאשר כל אחת מן הראיות הנסיבתיות בפני עצמה נוטה להצביע על אשמתו של הנאשם יותר מאשר על חפותו - ואפילו אין בה כשלעצמה כדי להרשיעו - הרי ככל שראיות אלה רבות יותר, מגוונות יותר ושלובות יותר אישה ברעותה, נעשית "חזקת חפותו" של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר, עד שלא נותר ממנה שריד. יש כאן, כביכול, מעין תמונת הרכבה (פאזל), שכל שמצטרפים זה לזה חלקים רבים יותר, מגוונים יותר ושלובים יותר זה בזה, הולכת ומתהווה תמונה שבעיקרה היא ברורה לחלוטין, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה. יתר על כן, תיתכן גם תיתכן אפשרות אחרת, שונה, שכל אחת מן העובדות, המובאות להוכחת אשמתו של הנאשם, היא תמימה ומקרית לחלוטין, כשהיא בפני עצמה, אולם עצם צירופן יחד אינו יכול - מבחינה הגיונית - להיות תמים ומקרי."

8. לאחר שהקשבתי לטיעוני ב"כ הצדדים בדיון שהתקיים במעמד הצדדים, וכן בכתובים שהוגשו על ידי ב"כ המשיבים 3-5, וכן צפיתי בסרטונים הרלוונטיים, הנני קובע, כי המבקשת הניחה תשתית ראייתית לכאורית לחובת המשיבים בעבירה המיוחסת להם בכתב האישום.

אכן, המסכת הראייתית הלכאורית נסמכת על מערך ראיות נסיבתיות, שתמציתן - תוצרי מצלמות האבטחה הן באולם האירועים "אמיליה" (ביום 15.08.2025 בשעה 00:35), לרבות נצפו דחיפות ידיים בין קורבן העבירה למשיב 2 ואחרים שנכחו במקום. עוד בהקשר זה, גם קיימות הודעות של חלק מהעובדים במקום להתרחשות כלשהי שהצריכה את הזעקת המשטרה למקום.

בהמשך, קיים תיעוד נוסף בדבר הגעת המשיבים 1 ו-2 למלון "דן", שם שהו משיבים 3-5 (שעה 00:59). בהמשך, קיים תיעוד משעה 01:19, בו נצפים המשיבים יוצאים ממלון "דן" וכולם יחד נכנסים לרכב הסקודה, כשהמשיב 1 נוהג ברכב. רכב המשיבים מגיע למועדון "הסלינה", בו באותה עת בילה קורבן העבירה.

בנוסף, קיים תיעוד, כי רכב המשיבים הגיע לחניה אל מול המועדון, המשיבים 2-4 ירדו מהרכב ונכנסו למועדון. בסמוך לכניסה למועדון, פגשו בקורבן העבירה והתלוו אליהם לחניית הרכב מול המועדון.

בנוסף, רכב המשיבים יחד עם קורבן העבירה, עוזבים את המקום ונוסעים לכביש עוקף אילת סמוך לשעה 01:52 - במקום "החוזה של בני", שם נעצר רכבם סמוך למתקני אגירת מים (ראה נתוני הפוינטר שמותקן ברכב המשיב 1), וכן מצלמות האבטחה אילת.

לצד התיעוד במצלמות מועדון "הסלינה" - נציפת עזיבת רכב הסקודה יחד עם המשיבים וקורבן העבירה, קיימת הודעת המאבטחת במועדון - ע"ת 32 לכתב האישום, שמכירה היטב את המשיב 2 (ראה הודעה מיום 27.08.2025, עמ' 2-3), וכן הודעה נוספת מיום 01.09.2025.

תיעוד נוסף כאשר רכב הסקודה חוזר ונעצר בכיכר כביש 90 - חטיבת הנגב - מהרכב פורקים המשיבים 2-5 ונמלטים מהמקום. רכב הסקודה בו נוהג המשיב 1 וקורבן העבירה, ממשיכים בנסיעה ומגיעים לכניסת בית החולים "יוספטל". אשר לשתיקת המשיבים - אכן, זכות השתיקה הינה זכות המוקנית לנאשם על פי דין וכל נאשם רשאי לעשות שימוש בזכות זו - אולם במקרה שבפניי, המשיבים היו יכולים בנקל, להפריך את החשדות המיוחסות להם על ידי מסירת גרסה. אך הם, מטעמים השמורים עמם, בחרו שלא לעשות כן.

עוד בהקשר זה, נפסק כי הימנעותו של חשוד מלהשיב לשאלות במהלך חקירתו, מחזקת, לפחות בשלב זה של המעצר, את מעורבותו הלכאורית במיוחס לו (ראה בש"פ 5776/03).

9. אשר להשגות הסנגורים - רובן ככולן מקומן להתלבן במסגרת ההליך העיקרי וביתר שאת, משמריהם בחרו לא למסור גרסה, למעט המשיב 1 שבחקירתו הראשונה בחר למסור גרסה חלקית. אולם, גרסה זו עומדת בסתירה מהותית לתוצרי מצלמות האבטחה.

אשר ליתר ההשגות במישור המשפטי - מקומן של השגות אלה להתברר גם הן בהליך העיקרי, ובוודאי לא בשלב של בחינת קיומן של ראיות לכאורה.

10. על רקע המתואר לעיל, המבקשת הניחה כנדרש על פי המבחנים שנקבעו בהלכת זאדה, מערך ראיות לכאורה נסיבתיות לצד עדויות עדי ראיה לשלבים מסוימים למתואר בכתב האישום, העשוי לבסס סיכוי סביר להרשעת המשיבים בעבירה המיוחסת להם.

11. בהעדר מחלוקת בדבר קיומן של עילות מעצר, הדיון יידחה לקבלת תסקירי מעצר מאת שרות המבחן ליום 18.01.2026 שעה 10:00.

12. המשיבים ישתתפו בדיון בהיוועדות חזותית.

המבקשת תדאג ליטול את תיק החקירה מלשכתי.

עותק ההחלטה יישלח לב"כ הצדדים ולשרות המבחן.

ניתנה היום 02 בדצמבר, 2025, בהעדר הצדדים.